

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 255/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Petrom Kubinom, advokátom, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. 103/2024 zo 16. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I. Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základnými právami na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“), ktorým bol odvolaný z funkcie jej predsedu. Uznesenie žiada zrušiť a vec vrátiť súdnej rade na ďalšie konanie s tým, že mu bude priznané finančné zadostučinenie 50 000 eur. Do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti žiada súdnej rade uložiť povinnosť zdržať sa vykonávania namietaného uznesenia a právomoci voliť predsedu súdnej rady, ktorá sa má uskutočniť na jej najbližšom zasadnutí 14. mája 2024.

II. Skutkový stav

2. Siedmi členovia súdnej rady 12. apríla 2014 o 13.07 h podali návrh na odvolanie sťažovateľa z funkcie predsedu súdnej rady. Návrh žiadali zaradiť na program zasadnutia súdnej rady 16. apríla 2024. Tvrdili, že sťažovateľ opakovane porušuje povinnosti predsedu súdnej rady, keď okrem iného v rozpore s § 27ha a § 27hg zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“) zneužil postavenie predsedu súdnej rady tak, že si prisvojil pôsobnosť jej kontrolných komisií a bez zákonného podkladu, dokonca aj na základe anonymných podnetov

pokynom nariadil pracovníkom kancelárie súdnej rady, aby zisťovali rôzne údaje o ním vybraných sudcoch, a to buď samostatne alebo dožiadaniami orgánov verejnej moci. Konkrétne mal počas rokov 2021 až 2023 žiadať o informácie, ktoré sa týkali (i) sudcu Krajského súdu v Bratislave [REDAKOVANÉ] (ii) sudkyne Mestského súdu Bratislava II [REDAKOVANÉ], (iii) sudkyne Okresného súdu Galanta [REDAKOVANÉ] (iv, v) dvakrát sudkyne Okresného súdu Malacky [REDAKOVANÉ] (vi) sudkyne Krajského súdu v Bratislave [REDAKOVANÉ] a (vii) sudkyne Okresného súdu Prešov [REDAKOVANÉ]. Okrem toho (viii) dal pokyn na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu k okolnostiam priebehu zaistenia zmeniek na Okresnom súde Bratislava V a (ix) žiadal o informácie o stave trestných stíhaní sudcov.

3. Návrh bol sťažovateľovi doručený 15. apríla 2024 o 9.19 h. Zasadnutie súdnej rady začalo 16. apríla 2024 o 13.00 h za prítomnosti 17 členov súdnej rady vrátane sťažovateľa a malo trvať do 18. apríla 2024. Pri prerokovaní návrhu programu, v ktorom bol zaradený aj návrh na odvolanie sťažovateľa, členka súdnej rady [REDAKOVANÉ] navrhla zaradiť návrh na odvolanie sťažovateľa ako druhý bod programu. Na to členka súdnej rady [REDAKOVANÉ] navrhla odložiť tento bod na májové zasadnutie súdnej rady. Prebehla diskusia a po 15-minútovej prestávke členka súdnej rady [REDAKOVANÉ] navrhla, aby bol návrh prednesený, no rozhodovať sa o ňom bude 23. apríla 2024 tak, aby sťažovateľovi bola poskytnutá päťdňová príprava na vyjadrenie k návrhu, s tým, že sťažovateľa vyzvala, aby potvrdil, že na 23. apríl 2024 zvolá mimoriadne zasadnutie súdnej rady. Následne sťažovateľ uviedol, že sa nevie vyjadriť, či táto lehota na prípravu pre neho bude dostatočná. Na to členka súdnej rady [REDAKOVANÉ] zotrvala na pôvodnom návrhu na zaradenie návrhu ako druhého bodu programu. O oboch návrhoch prebehla rozprava a po jej ukončení väčšinou hlasov 11 členov súdnej rady bol prijatý návrh členky [REDAKOVANÉ] na preloženie návrhu na odvolanie sťažovateľa na druhý bod programu zasadnutia. Uznesenie na návrh členky [REDAKOVANÉ] nebolo prijaté.

4. Po schválení programu zasadnutia súdnej rady sťažovateľ zo zasadnutia súdnej rady odišiel. O 15.37 h začalo rokovanie o návrhu na jeho odvolanie, počas ktorého vystúpili členovia súdnej rady. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením, za ktoré hlasovali 10 členovia súdnej rady (dvaja sa hlasovania zdržali a štyria nehlasovali), bol sťažovateľ odvolaný z funkcie predsedu súdnej rady. Následne bol prvý rokovací deň zasadnutia súdnej rady o 17.35 h ukončený.

III. Argumentácia sťažovateľa

III.1. Nedostatok času na prípravu:

5. Sťažovateľ namieta, že návrh na odvolanie mu bol doručený deň pred zasadnutím a rozhodnutie o jeho odvolaní je „uložením sankcie za závažné protiprávne konanie, údajné opakované porušenie povinností“. Podľa sťažovateľa lehota necelého dňa na vyjadrenie sa k podkladom uznesenia, teda obhajovať sa a brániť obvineniu zo zneužitia právomocí, nie je v súlade s právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže bolo nevyhnutné, aby preskúmal spisy kancelárie súdnej rady, pripravil si faktickú a právnu analýzu a prípadne preskúmal, či obdobne nepostupovali posledné dve predsedníčky súdnej rady. Sťažovateľ poukazuje na § 27i ods. 1 zákona o súdnej rade, podľa ktorého člen súdnej rady má právo na zabezpečenie primeraného času na prípravu na zasadnutie súdnej rady a na prípravu materiálov na rokovanie súdnej rady. Poukazuje na § 6 ods. 11 zákona o súdnej rade, podľa ktorého predseda súdnej rady zverejňuje termín zasadnutia súdnej rady, návrh jeho programu a materiály, o ktorých má podľa návrhu programu zasadnutia súdna rada rokovať,

najmenej päť pracovných dní pred termínom zasadnutia. Z toho vyvodzuje, že nemal dostatok času na prípravu.

6. Podľa sťažovateľa si navrhovatelia tento nedostatok uvedomili, a preto mu navrhli lehotu do 23. apríla 2024. Táto však začala plynúť 17. apríla 2024 a mala len štyri pracovné dni. Preto nevedel poskytnúť záruku, že si za tak krátku dobu pripraví vyjadrenie. Okrem toho člen súdnej rady [REDAKOVANÉ] zvýraznil, že návrh na odvolanie síce obsahuje deväť bodov, no dodávajú sa ďalšie fakty. Rokovania o návrhu na odvolanie sa nezúčastnil (nebol vypočutý), keďže mu nebola poskytnutá primeraná lehota na prípravu. Jeho účasť na rokovaní o návrhu na odvolanie by neviedla k účinnej obrane a obhajobe zaručenej v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Takýto postup súdnej rady je v rozpore so závermi ústavného súdu v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 9/00 a sp. zn. II. ÚS 5/03.

III.2. Zaujatosť člena súdnej rady:

7. Podľa sťažovateľa člen súdnej rady [REDAKOVANÉ] nebol nestranný a mal sa vylúčiť, keďže hlasoval za jeho odvolanie a o návrhu intenzívne diskutoval, hoci šlo o vec, ktorá sa ho bezprostredne dotýkala. Tým bol porušený čl. 46 ods. 1 ústavy. Nedostatok nestrannosti tohto člena súdnej rady sťažovateľ vyvodzuje z toho, že v návrhu mu bolo vytknuté, že namiesto toho, aby odložil anonymné podanie týkajúce sa tohto člena súdnej rady a bývalého (už niekoľko rokov trestne stíhaného) sudcu, toto podanie neoprávnene zaslal prokuratúre a vyžiadaval si aj vyjadrenie polície. Podľa sťažovateľa však nešlo o anonymné podanie, keďže mu bola doručená kópia trestného oznámenia advokátky na bývalého sudcu, v ktorom sa uvádza sudca [REDAKOVANÉ] v súvislosti s podozrením zo zločinu sprenevery a popisujú sa jeho aktivity pri komunikácii advokátky s bývalým obvineným sudcom.

8. Do úvahy tak prichádzalo vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči sudcovi. Postupoval preto podľa § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade, podľa ktorého pri výkone pôsobnosti v súvislosti s oprávnením podať disciplinárny návrh bol oprávnený požadovať od sudcu stanovisko k disciplinárnemu previneniu a na tento účel si vyžiadať súdny spis vrátane spisov v trestnom konaní a robiť z neho odpisy, výpisy, kópie a žiadať doplňujúce vyjadrenia. Vyžiadaval si tak stanovisko k trestnému oznámeniu od orgánov činných v trestnom konaní a po zistení, že bolo začaté trestné stíhanie vo veci, ďalej nekonal, aby vyčkal na výsledok prípravného konania vo vzťahu k aktivitám sudcu, ktoré boli uvedené v trestnom oznámení.

III.3. Nedostatočné odôvodnenie a nepreukázanie opakovaného porušenia povinností:

9. Namietané porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ identifikuje v nedostatočnom odôvodnení uznesenia o jeho odvolaní. Pripúšťa, že nie všetky rozhodnutia súdnej rady musia byť odôvodnené, no pri nedostatku odôvodnenia uznesenia odôvodnením je odôvodnenie návrhu na odvolanie a obsah rozpravy súdnej rady o návrhu. Je toho názoru, že dôvody na jeho odvolanie neboli dané a sú v rozpore s čl. 141a ods. 8 ústavy v spojení s § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade. Sťažovateľ namieta nevykonanie dokazovania dostupnými spismi, k čomu pre nezáujem súdnej rady nedošlo. Uznesenie je zmätočné, keďže vychádza len z tvrdení navrhovateľov, a nie z dôkazov. Osobitne nie je zrejmé, z čoho súdna rada vyvodila záver o opakovanom porušení jeho povinností, keďže v návrhu ide o nesúvisiace skutky a skôr súdna rada nevyslovila porušenie jeho povinností.

10. Nebolo tak preukázané opakované porušenie povinností predsedu súdnej rady. K odvolaniu došlo bez zohľadnenia oprávnení predsedu súdnej rady. To je v rozpore so závermi rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 9/00 a sp. zn. II. ÚS 5/03. Podľa sťažovateľa pojem „svoje povinnosti“ uvedený v § 4b ods. 3 písm. c) zákona o súdnej rade treba vykladať tak, že k porušovaniu dochádza v relatívne dlhej dobe, vo významnom počte a spôsobom, ktorý nedovoľuje iný záver ako to, že ide o porušovanie ústavných a zákonných povinností. Návrh však obsahoval deväť údajných porušení § 27ha a § 27hg zákona o súdnej rade od júna 2021 do decembra 2023 a ani jeden zo skutkov nie je opakovaným porušením, keďže vždy šlo o výkon právomoci predsedu súdnej rady. Sťažovateľ poukazuje na to, že podľa čl. 141a ods. 8 ústavy predseda súdnej rady riadi a organizuje činnosť súdnej rady, teda zodpovedá za celú činnosť súdnej rady vrátane jej pomocných orgánov, ktorými sú kontrolné komisie zriaďované podľa zákona o súdnej rade.

11. Sťažovateľ zdôrazňuje, že ako predseda súdnej rady má oprávnenie podať disciplinárny návrh proti ktorémukoľvek sudcovi, a preto je povinný vykonať opatrenia na zistenie skutkového stavu, odstránenie zistených nedostatkov a vyvodenie disciplinárnej alebo trestnej zodpovednosti. Tak je oprávnený požadovať od sudcu stanovisko k disciplinárnemu previneniu a k veciam s ním súvisiacim, teda si aj môže vyžiadať súdny spis a spis v trestnom konaní, z ktorých si môže robiť odpisy, výpisy, kópie a žiadať doplňujúce vyjadrenia. Podľa sťažovateľa z § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade vyplýva, že predseda súdnej rady má právomoc zistiť skutkový stav, ktorý by mohol byť posúdený ako disciplinárne previnenie, a uplatnenie tejto právomoci nie je podmienené návrhom alebo podnetom. Predseda súdnej rady je tak oprávnený preskúmať aj anonymné podania (ak nejde o zjavne nezmyselné skutky) a rozhodnúť, či ich hneď odloží alebo až po ich preverení navrhne začať disciplinárne konanie, alebo o to požiada predsedu súdu, prípadne vec postúpi orgánu činnému v trestnom konaní. Výklad a aplikácia týchto ustanovení zákona o súdnej rade nezávisí od rozhodnutia súdnej rady, ktorá nemá oprávnenie k návrhovej disciplinárnej kompetencii predsedu súdnej rady.

12. Podľa sťažovateľa v siedmich prípadoch žiadostí o informácie, ktoré sa týkali sudcov [REDACTED], [REDACTED] a dvakrát sudkyne [REDACTED], ako aj vo veci, v ktorej dal pokyn nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, vykonával právomoc podľa § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade a okrem veci týkajúcej sa sudcu [REDACTED], ktorú považuje za otvorenú, všetky veci boli riadne ukončené odložením. Zisťovanie informácií o sudkyňi [REDACTED] sa týkalo preverenia toho, či zo strany orgánov činných v trestnom konaní boli zachované práva trestným činom poškodenej sudkyne, keďže pôvodné podklady v tejto veci mu boli doručené predsedníčkou súdu, na ktorý je táto sudkyňa pridelená. Posledné dožiadanie sa týkalo zistenia informácií o stave trestného stíhania ako podkladu pre informovanie Európskej komisie, o čom bola súdna rada informovaná.

IV. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K nedostatku času na prípravu:

13. Prvá úroveň argumentácie sťažovateľa vychádza z toho, že v procese jeho odvolávania neboli dodržané komponenty, ktoré vychádzajú z práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Tento záver sťažovateľ vyjadruje spojitou politického práva podľa

čl. 30 ods. 4 ústavy s právami na súdnu a inú právnu ochranu. K tomu treba uviesť, že občania zastávajú rôzne volené a iné verejné funkcie, pričom každý vznik funkcie a jej zánik odvolaním sa spája s určitým procesom, ktorý v závislosti od jeho charakteru musí spĺňať i také prvky, ktoré sú podobné právam na súdnu a inú právnu ochranu. Komponenty justičných základných práv však treba vnímať s ohľadom na nejustičný charakter procesov, ktoré sa spájajú s realizáciou politického základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy.

14. Nie je dôvod nezotrvať na záveroch nálezu sp. zn. III. ÚS 446/2021, podľa ktorého nie všetky komponenty základného práva na inú právnu ochranu sa vzťahujú na rozhodovanie súdnej rady. To však musí zahŕňať požiadavky verejnosti, prerokovania za prítomnosti dotknutej osoby a jej práv vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Treba sa stotožniť so sťažovateľom, že aj keď sa tento nález týka posudzovania predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidáta na sudcu, nie je dôvod na to, aby sa tieto prvky nevzťahovali aj na proces rozhodovania súdnej rady o odvolaní jej predsedu. Proces rozhodovania súdnej rady má odlišný charakter než justičné rozhodovacie procesy, keďže nejde o konanie, ktoré by sa týkalo občianskoprávných a trestnoprávných vecí alebo preskúmania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci tak, ako to predpokladá čl. 142 ods. 1 ústavy. Proces voľby a odvolávania predsedu súdnej rady nie je procesom súdnym, ale rozhodovacím procesom, ktorého ústavná relevancia vyplýva z čl. 141a ods. 2 ústavy, podľa ktorého predsedu súdnej rady volí a odvoláva súdna rada zo svojich členov. V tomto procese súdna rada poskytuje právnu ochranu základnému právu sťažovateľa garantovanému čl. 30 ods. 4 ústavy, a to prostredníctvom vybraných, už spomenutých komponentov základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto nie je dôvod neskúmať rešpektovanie uvedených základných práv sťažovateľa v spojitosti tak, ako to vyjadril v ústavnej sťažnosti.

15. Vo vzťahu k právu zotrvať vo funkcii predsedu súdnej rady z ústavného textu nemožno vyvodiť žiadne osobitné garancie okrem toho, že funkčné obdobie predsedu súdnej rady je rovnako ako funkčné obdobie jej členov päť rokov. Táto garancia je však zjavne ústavne devalvovaná čl. 141a ods. 5 poslednou vetou ústavy, podľa ktorého predsedu, podpredsedu a člena súdnej rady možno pred uplynutím funkčného obdobia kedykoľvek odvolať. Súdna rada tak z ústavy nie je žiadnym spôsobom obmedzená vo svojej ústavou zverenej právomoci odvolávať svojho predsedu. Obmedzenia tejto právomoci vyplývajú zo zákona, ktorého prijatie predpokladá čl. 141a ods. 10 ústavy, podľa ktorého zákon okrem iného ustanoví podrobnosti o voľbe a odvolávaní predsedu a podpredsedu súdnej rady a podrobnosti o spôsobe ustanovenia a odvolania členov súdnej rady. Ústavou vyjadrená potreba úpravy podrobností o odvolávaní predsedu súdnej rady je vyjadrená v § 4b ods. 3 zákona o súdnej rade, podľa ktorého návrh na odvolanie predsedu súdnej rady môžu podať najmenej piati členovia súdnej rady.

16. Súdna rada môže predsedu súdnej rady odvolať, ak a) jeho zotrvaním vo funkcii môže byť vážne ohrozená dôveryhodnosť súdnictva alebo dobrá povesť súdnictva, b) zdravotný stav mu dlhodobo, najmenej počas troch mesiacov, nedovoľuje riadne vykonávať povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie, alebo c) opakovane porušuje svoje povinnosti. Z toho vyplývajú podústavné požiadavky na skutkovú a právnu dôvodnosť odvolania predsedu súdnej rady pri dodržaní základných procesných záruk tohto úkonu súdnej rady.

17. Proces odvolávania predsedu súdnej rady možno iniciovať len návrhom najmenej piatich členov súdnej rady. Táto procesná podmienka bola podaním návrhu siedmich členov súdnej rady

12. apríla 2024 dodržaná a tento bod programu bol zaradený na jej najbližšie zasadnutie 16. apríla 2024. To zodpovedá postupu tak, ako je upravený v § 6 ods. 1 a 2 zákona o súdnej rade, podľa ktorých zasadnutie súdnej rady zvoláva a vedie predseda súdnej rady, ktorý rovnako navrhuje program zasadnutia, pričom ak najmenej traja členovia súdnej rady navrhnú zmenu alebo doplnenie programu, predseda súdnej rady ho zaradí do programu zasadnutia súdnej rady. Táto okolnosť však neznamená, že bod programu, v tomto prípade – návrh na odvolanie sťažovateľa, musí byť na zasadnutí aj nevyhnutne prerokovaný. Zostavenie programu zasadnutia nie je vo výlučnej kompetencii predsedu súdnej rady a ani nepodlieha vôli troch členov súdnej rady, ktorí navrhli zmenu alebo doplnenie programu. Akýkoľvek bod programu musí byť podľa § 6 ods. 3 zákona o súdnej rade schválený väčšinou všetkých členov súdnej rady.

18. Organizačné rozhodnutie súdnej rady o tom, či sa určitý bod programu prerokuje, nie je neobmedzené. Jedným z jeho limitov je právo člena súdnej rady na zabezpečenie primeraného času na prípravu na zasadnutie súdnej rady. Všetci členovia súdnej rady vrátane sťažovateľa mali podľa § 27i ods. 1 zákona o súdnej rade právo na zabezpečenie primeraného času na prípravu rozhodnutia o návrhu siedmich členov súdnej rady na odvolanie sťažovateľa. Otázkou teda je, či sťažovateľ mal dostatok času na prípravu na rokovanie o návrhu na jeho odvolanie, teda či rozhodnutie súdnej rady o tom, že návrh bude prerokovaný, nie je rozhodnutím, ktoré by bolo v rozpore s požiadavkami verejnosti, prerokovania za prítomnosti dotknutej osoby a jej práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia.

19. Čo sa týka tohto postupu, sťažovateľ zdôrazňuje, že odvolanie z funkcie bolo uložením sankcie za závažné protiprávne konanie – údajné opakované porušenie povinností. S touto hyperbolizovanou interpretáciou sťažovateľa sa nemožno stotožniť. Odvolanie z funkcie predsedu súdnej rady je ústavou predpokladaný spôsob skončenia výkonu funkcie. V skutkových okolnostiach veci sťažovateľa však posúdenie toho, či je odvolanie sankciou, nie je rozhodné. Odvolanie z funkcie predsedu súdnej rady je vyjadrením vôle väčšiny členov súdnej rady o naplnení zákonného dôvodu podľa § 4b ods. 3 písm. c) zákona o súdnej rade.

20. Odhliadnuc od toho, že návrh na odvolanie sťažovateľa bol doručený súdnej rade ešte v piatok 12. apríla 2022, teda bol doručený inštitúcii, ktorú organizoval a riadil sťažovateľ, sťažovateľ tvrdí, že o tomto návrhu sa dozvedel až jeho doručením v pondelok 15. apríla 2024 o 9.19 h. Nemožno tak súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že mal lehotu necelého dňa na vyjadrenie. Tak tomu nie je. Čas medzi doručením návrhu na odvolanie a začatím zasadnutia súdnej rady nasledujúci deň o 13.00 h bol dlhší ako celý deň. Otázkou je, či toto časové obdobie sťažovateľovi umožňovalo pripraviť sa na zasadnutie súdnej rady tak, aby sa mohol vyjadriť k návrhu na odvolanie. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôrazňuje svoju predstavu o tom, ako bolo nutné pripraviť sa na zasadnutie súdnej rady, konkrétne zdôrazňuje potrebu prípravy faktickej a právnej analýzy a nevyhnutnosť preskúmania spisov tak, aby bolo zistené, či rovnako ako on nepostupovali posledné dve predsedníčky súdnej rady. Argumentácia sťažovateľa tak okrem konštatovania, že na prípravu vyjadrenia mal necelý deň, obsahuje ďalší hyperbolizujúci prvok potreby faktickej a právnej analýzy.

21. K tomu treba uviesť, že argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k nedôvodnosti samotného návrhu členov súdnej rady na jeho odvolanie je obsiahnutá aj v jeho ústavnej sťažnosti tak, ako je vyjadrená v bode III.3 tohto uznesenia ústavného súdu. Nejde o žiadnu zložitú faktickú či právnu analýzu. Ide o celkom jednoduché právne posúdenie úkonov sťažovateľa v súvislosti

s vybavovaním podaní, ktoré boli doručené súdnej rade. V argumentácii sťažovateľa okrem nesúhlasu s posúdením jeho konania v návrhu na jeho odvolanie absentuje akákoľvek faktická – skutková náročnosť. Základom zistení členov súdnej rady boli okamžite dostupné spisy súdnej rady s konkrétnymi pokynmi sťažovateľa na vybavenie rôznych podaní. Čo sa týka argumentov sťažovateľa o potrebe oboznámenia sa s postupmi jeho predchodkýň v obdobných veciach, sťažovateľovi nič nebránilo v tom, aby počas zasadnutia súdnej rady jej členom takúto požiadavku predniesol. V čase schválenia bodu programu nebolo možné z ničoho dospieť k tomu, že o návrhu siedmich členov súdnej rady sa musí rozhodnúť už v prvý deň zasadnutia, ktoré bolo naplánované na viacero dní. Rovnako v argumentácii sťažovateľa nemožno identifikovať akúkoľvek právnu náročnosť, ktorá by si vyžadovala jeho vyjadrenie v miere právnej analýzy. Argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nie je žiadnou zložitou právnou argumentáciou. Ide o pomerne jasnú právnu pozíciu, ktorá spočíva v tom, že v návrhu vytýkané pochybenia boli súčasťou výkonu jeho právomocí, a to najmä návrhovej disciplinárnej právomoci tak, ako je upravená v § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade.

22. Preto nemožno dospieť k záveru, že by si príprava na vyjadrenie sťažovateľa k návrhu členov súdnej rady vyžadovala dobu presahujúcu čas, ktorý uplynul medzi doručením návrhu sťažovateľovi a začatím zasadnutia súdnej rady, a to či už v pôvodne plánovanom termíne alebo členkou súdnej rady navrhnutom neskoršom dni. Nemožno totiž súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že navrhovatelia si krátkosť času ako možný procesný nedostatok uvedomili, a len preto mu navrhli lehotu do 23. apríla 2024. Zo zasadnutia súdnej rady je zrejmé, že šlo o konštruktívnu reakciu navrhovateľov na tvrdenia sťažovateľa v dôsledku nesprávneho pripodobňovania lehoty potrebnej na prípravu sťažovateľa s lehotami, ktoré sú formálne stanovené v rôznych justičných procesoch. Namiesto konštruktívnej odpovede však sťažovateľ na tento návrh reagoval tak, že nevie poskytnúť záruku, že si za tak krátku dobu pripraví vyjadrenie. To je však celkom v rozpore s jasnou právnou pozíciou, ktorú sťažovateľ formuluje v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 23. apríla 2024, teda v deň, v ktorý sa podľa navrhovateľov mohlo uskutočniť zasadnutie súdnej rady k ich návrhu na odvolanie. Štyri či päť pracovných dní sťažovateľovi nestačilo na vyjadrenie pozície k návrhu na jeho odvolanie, no stačilo na podanie ústavnej sťažnosti.

23. Z toho nemožno vyvodit' nič iné, ako to, že po podaní návrhu siedmich členov súdnej rady na odvolanie z funkcie predsedu súdnej rady sa sťažovateľ dobrovoľne rozhodol tak, že svoju argumentáciu nepredloží súdnej rade ako orgánu, ktorý o návrhu na jeho odvolanie má rozhodnúť, ale bude ju prezentovať touto ústavnou sťažnosťou. Komponenty justičných základných práv v procese rozhodovania o zotrvaní sťažovateľa vo verejnej funkcii predsedu súdnej rady sťažovateľ mohol realizovať na zasadnutí súdnej rady. Na zasadnutí súdnej rady mohol ku zverejnenému návrhu na jeho odvolanie verejne uviesť to, čo k tomuto návrhu uvádza v ústavnej sťažnosti. Tak by bolo dané zadosť požiadavkám verejnosti, prerokovania za prítomnosti sťažovateľa a jeho práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. To, že k tomu nedošlo, nie je následkom rozhodnutí súdnej rady, ale následkom konania sťažovateľa. Preto nemožno dospieť k záveru, že by sťažovateľ v dôsledku rozhodnutia súdnej rady o tom, že návrh na jeho odvolanie bude prerokovaný na jej zasadnutí 16. apríla 2024, nemal dostatok času na prípravu, a tak došlo k porušeniu procesných komponentov základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 ods. 1, ako aj v čl. 48 ods. 2 ústavy. Nie je dôvod prijať odlišný záver k namietanému porušeniu základného

práva sťažovateľa zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľ ústavnú sťažnosť v tejto časti odôvodnil iba argumentáciou, že právo na kvalifikovanú právnu pomoc mu bolo odopreté v dôsledku neposkytnutia primeranej lehoty na prípravu vyjadrenia k návrhu na jeho odvolanie.

IV.2. K zaujatosti člena súdnej rady, nedostatočnému odôvodneniu a nepreukázaniu opakovaného porušenia povinností:

IV.2.1. Všeobecné východiská:

24. Úroveň odôvodnenia uznesenia súdnej rady zodpovedá úrovni diskusie o návrhu na odvolanie sťažovateľa z funkcie predsedu súdnej rady. Táto úroveň vyplynula z toho, že sťažovateľ sa k návrhu nevyjadril a ani sa nezúčastnil rokovania súdnej rady o tomto bode programu. K tomu došlo v dôsledku jeho subjektívneho presvedčenia o tom, kedy a ako má prebehnúť diskusia, ktorej predmetom má byť aplikácia ustanovení zákona o súdnej rade. Materiálne námietky sťažovateľa, ktoré vyjadruje v ústavnej sťažnosti, smerujú k aplikácii zákona o súdnej rade súdnou radou v uznesení o jeho odvolaní z funkcie predsedu súdnej rady.

25. Ide o otázky, ktoré sa týkajú aplikácie podústavného práva, konkrétne toho, (i) či môže dôjsť k strate práva hlasovať na súdnej rade členovi súdnej rady aj nad rámec § 6 ods. 7 zákona o súdnej rade, ktorý konkrétne vymedzuje situácie, v ktorých člen súdnej rady nemôže hlasovať, a (ii) ako má predseda súdnej rady postupovať pri výkone právomoci podľa § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade, podľa ktorého je oprávnený požadovať od disciplinárne zodpovedného sudcu stanovisko k disciplinárnemu previneniu a na tento účel si vyžiadať súdny spis vrátane spisov v trestnom konaní a robiť z neho odpisy, výpisy, kópie a žiadať doplňujúce vyjadrenia, a to vo vzťahu k právomociam komisií súdnej rady podľa § 27ha zákona o súdnej rade v konaniach vo veciach majetkových pomerov sudcov, podľa § 27hb zákona o súdnej rade pri dohľade nad spĺňaním predpokladov sudcovskej spôsobilosti a vo vzťahu k právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

26. O týchto otázkach, ktoré sťažovateľ nastoľuje až v ústavnej sťažnosti, v dôsledku jeho odchodu zo zasadnutia súdnej rady (na škodu veci tak, ako prízvukuje sťažovateľ, keďže šlo o prvé odvolanie predsedu súdnej rady) neprebehla v súdnej rade ako v orgáne na to povolanom diskusia. Počas tejto diskusie, obdobne ako v justičnom procese, mohli byť potvrdené alebo vyvrátené tvrdenia a ich právne posúdenie tak, ako boli vyjadrené v návrhu na odvolanie sťažovateľa. Predovšetkým však s ohľadom na to, že uznesenie súdnej rady sa neodôvodňuje justičnou metódou písomného odôvodnenia, mohli z obsahu rokovania súdnej rady vyplynúť dôvody, ktoré jej členov viedli k rozhodnutiu odvolať sťažovateľa, a to aj po zohľadnení argumentácie sťažovateľa. Nedostatok hlbšieho odôvodnenia namietaného uznesenia súdnej rady je tak následkom toho, že sťažovateľ sa k návrhu na svojej odvolanie napriek tomu, že mu to bolo umožnené, nevyjadril. Zároveň však táto skutočnosť limituje pohľad ústavného súdu pri prieskume udržateľnosti odôvodnenia namietaného uznesenia súdnej rady.

27. Z pasivity sťažovateľa v procese jeho odvolávania teda vyplýva aj to, že na dôvodnosť záveru súdnej rady o odvolaní z funkcie predsedu treba nahliadať z pohľadu návrhu na odvolanie, a nie dodatočnej, súdnej rade nedôvodne neprezentovanej argumentácie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti. Okrem toho treba zohľadniť, že v rozhodnutí súdnej rady boli aplikované normy podústavného práva – zákona o súdnej rade, ktorý nad rámec ústavy ustanovuje dôvody na odvolanie predsedu

súdnej rady. Tak ako ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu pri výklade a uplatňovaní zákonov, nie je jeho úlohou pristupovať k aplikácii noriem zákona o súdnej rade súdnou radou prieskumom správnosti uznesenia súdnej rady v rovine podústavného práva. Treba sa obmedziť len na to, či aplikácia zákona o súdnej rade súdnou radou je zlučiteľná so základným právom sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 ústavy. V konečnom dôsledku je rozhodujúce, či pri nedostatku argumentácie sťažovateľa v procese rozhodovania súdnej rady nedošlo zo strany súdnej rady k arbitrárnemu skutkovému alebo právnomu omylu. K tomu pristupuje osobitná otázka, znova nastolená až v ústavnej sťažnosti, podľa ktorej sa člen súdnej rady ■■■■■ nemal zúčastniť rozhodovania o návrhu na odvolanie sťažovateľa.

IV.2.2. K zaujatosti člena súdnej rady ■■■■■

28. Zákon o súdnej rade nie je justičným procesným predpisom, a preto neobsahuje ustanovenia, ktoré by boli podobné ustanoveniam takýchto predpisov o nestrannosti sudcov. Zákon o súdnej rade nemá žiadne ustanovenia o vylúčení jej členov z rozhodovania z dôvodu ich pomeru k veci. Na rozdiel od konštrukcií procesných predpisov o vylúčení sudcov z rozhodovania civilných, trestných a správnych vecí zákon o súdnej rade upravuje v § 6 ods. 7 len situáciu, v ktorej člen súdnej rady nemá právo hlasovať. Tak tomu je len, ak súdna rada (i) rozhoduje o voľbe, v ktorej je člen súdnej rady kandidátom a o zvolenie do tej istej funkcie sa uchádza aspoň jeden nečlen súdnej rady, a (ii) ak súdna rada rozhoduje o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti člena súdnej rady. Vo veci sťažovateľa súdna rada o týchto otázkach nerozhodovala a nie je žiaden dôvod na to, aby na hlasovanie člena súdnej rady boli vzťahované závery vyvozené z analogického použitia ustanovení podústavných procesných justičných predpisov o nezaujatosti sudcu, podľa ktorých z rozhodovania sú vylúčení sudcovia, u ktorých vzhľadom na ich pomer veci možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

29. Súdna rada v procese rozhodovania o odvolaní jej predsedu nie je súdom, ale ústavným orgánom sudcovskej legitimacy, ktorý rozhoduje o personálnej otázke. Treba len zopakovať, že členovia súdnej rady môžu mať rozdielne názory na plnenie povinností predsedu súdnej rady, a to aj vo vzťahu k otázkam, ktoré sa týkajú ich samých pri výkone právomoci predsedu súdnej rady. Preto nie je dôvod na to, aby komponent ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu spočívajúci v rozhodovaní sudcom, o ktorého nezaujatosti nie je dôvod pochybovať, bol rozširovaný aj na rozhodovanie člena súdnej rady. To vylučuje porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 ústavy tým, že o jeho odvolaní z funkcie predsedu súdnej rady rozhodol jej člen, vo vzťahu ku ktorému sťažovateľ ako predseda súdnej rady zisťoval skutočnosti, ktoré sa ho týkali.

IV.2.3. K nedostatočnému odôvodneniu a nepreukázaniu opakovaného porušenia povinností:

IV.2.3.1. Všeobecné východiská:

30. Pôsobnosť súdnej rady ako kolektívneho orgánu vyplýva priamo z čl. 141a ods. 6 ústavy. Na to nadväzujú ustanovenia zákona o súdnej rade. Podľa § 3a a § 3b zákona o súdnej rade súdna rada zabezpečuje výkon verejnej kontroly súdnictva a pôsobí pri preverovaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti a majetkových pomerov sudcov. V rámci tejto pôsobnosti súdna rada okrem iného koná podľa § 27 ha zákona o súdnej rade vo veciach majetkových pomerov sudcov a podľa § 27hb dohliada nad predpokladmi sudcovskej spôsobilosti, ktoré sa týkajú obchodných,

majetkových alebo finančných vzťahov sudcu s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Na tento účel si súdna rada zo svojich členov zriaďuje trojčlenné komisie, ktorým zákon o súdnej rade zveruje konkrétne vyšetrovacie oprávnenia. Obe tieto pôsobnosti súdna rada vykonáva aj na základe kvalifikovaného podnetu fyzickej alebo právnickej osoby, ak sa o jeho dôvodnosti uznesie nadpolovičná väčšina členov súdnej rady. Pritom sa neprihliada na anonymné podania. Výsledkom oboch týchto procesov môže byť disciplinárny návrh, ktorý podá predseda súdnej rady na základe uznesenia súdnej rady na návrh preverujúcej komisie.

31. Popritom podľa 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade pri výkone pôsobnosti v súvislosti s oprávnením predsedu súdnej rady podať disciplinárny návrh voči sudcovi je predseda súdnej rady oprávnený požadovať od disciplinárne zodpovedného sudcu stanovisko k disciplinárnemu previneniu a k veciam súvisiacim s disciplinárnym previnením. Na tento účel si predseda súdnej rady môže vyžiadať súdny spis vrátane spisov v trestnom konaní a robiť z nich odpisy, výpisy, kópie a žiadať doplňujúce vyjadrenia.

32. Z týchto ustanovení zákona o súdnej rade je zrejmé, že k podaniu disciplinárneho návrhu predsedom súdnej rady [§ 15 písm. b) zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších predpisov] môže dôjsť na strane jednej na základe procesu, ktorý zo zákona vedie komisia súdnej rady, resp. súdna rada ako taká v prípadoch podľa § 27ha a § 27hb zákona o súdnej rade, alebo na základe stroho upraveného procesu, ktorého základom je § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade v ostatných prípadoch podozrenia zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Z hľadisku postupu súdnej rady je preto na jeho začiatku rozhodujúce ustáliť, či z externého prostredia iniciovaný proces bude viesť komisia súdnej rady, alebo jej predseda. Podstatou návrhu na odvolanie sťažovateľa bolo to, že ako predseda súdnej rady pochybil jednak v tom, že v časti návrhov konal ako predseda súdnej rady, hoci o tom mala podľa § 27ha a § 27hb zákona o súdnej rade konať komisia súdnej rady, a v časti návrhov konal bez toho, aby mal podklad v podobe kvalifikovaného podnetu, tak ako to predpokladá § 27hg ods. 1 zákona o súdnej rade a o dôvodnosti tohto podnetu sa uzniesla nadpolovičná väčšina členov súdnej rady.

33. Návrh na odvolanie sťažovateľa opisuje deväť jeho konaní so spoločným menovateľom neoprávneného zbierania údajov o sudcoch. K tomu treba uviesť, že každé konanie predsedu súdnej rady ako orgánu verejnej moci musí mať zákonný podklad, teda akékoľvek zisťovanie informácií musí vychádzať z právomocí predsedu súdnej rady. Sťažovateľ svoju právomoc vo vzťahu k zisťovaniu informácií týkajúcich sa sudcov [REDAKOVANÉ], v dvoch prípadoch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako aj pri nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu k okolnostiam priebehu zaistenia zmienek na Okresnom súde Bratislava V odôvodňuje zadovážením informácií v súlade s § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade, k čomu dodal, že okrem sudcu [REDAKOVANÉ] bolo toto získavanie informácií ukončené odložením veci bez podania disciplinárneho návrhu a pre týchto sudcov nevznikli žiadne negatívne dôsledky. Vo vzťahu k týmto bodom návrhu na jeho odvolanie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadnu ďalšiu argumentáciu. Výnimkou je vec sudcu [REDAKOVANÉ], ku ktorej sa sťažovateľ vyjadruje aj pri argumentácii týkajúcej sa jeho nestrannosti.

IV.2.3.2. Preverovanie podozrení vo vzťahu k sudkyňi

34. Čo sa týka konania sťažovateľa vo veci sudkyne [REDAKOVANÉ], je zrejmé, že súdnej rade bol doručený mail, v ktorom pisateľka požiadala o preskúmanie majetkového priznania sudkyne. V tejto veci dal sťažovateľ pokyn na to, aby bola pisateľka vyzvaná na doplnenie a odstránenie väd podania. Je zrejmé, že mail sa týkal majetkových pomerov sudkyne, v ktorých má súdna rada konať v komisii podľa § 27ha zákona o súdnej rade. Preto záver o tom, že vo veci tohto podnetu nemal sťažovateľ konať, nemožno považovať za zjavne mylný. Vo vzťahu k tomuto dôvodu odvolania sťažovateľ žiadnu ďalšiu argumentáciu v ústavnej sťažnosti neuviedol. Preto ho ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zo žiadnych iných hľadísk nepreskúmaval.

IV.2.3.3. Preverovanie podozrení vo vzťahu k sudkyňi

35. Čo sa týka konania sťažovateľa vo veci sudkyne [REDAKOVANÉ], je zrejmé, že súdnej rade bolo doručené podanie, v ktorom pisateľ tvrdil, že sudkyňa sa mala dopustiť trestného činu a podala nepravdivé majetkové priznanie sudcu. Navrhovatelia v návrhu sťažovateľovi vytkli, že udelil pokyn, na základe ktorého sekcia vyhľadávania súdnej rady tento podnet preverovala, hoci na vyšetrovanie trestnej činnosti nemá právomoc a konalo sa vo veci majetkového priznania sudkyne, hoci sa na tom súdna rada neuzniesla. K tomu treba uviesť, že zo zákona o súdnej rade nevyplýva, že by mala právomoci týkajúce sa prešetrovania oznámení, podľa ktorých sa sudca mal dopustiť trestného činu. Preto záver o tom, že prešetrovanie takéhoto podania sťažovateľom nebolo v jeho právomoci, a tak bolo porušením jeho povinností predsedu súdnej rady, nemožno považovať za zjavne mylný. Je rovnako zrejmé, že podanie sa týkalo nepravdivého majetkového priznania sudkyne, v ktorých má súdna rada konať v komisii podľa § 27ha zákona o súdnej rade. Preto záver o tom, že vo veci tohto podnetu nemal sťažovateľ konať, nemožno považovať za zjavne mylný. Vo vzťahu k tomuto dôvodu odvolania sťažovateľ žiadnu ďalšiu argumentáciu v ústavnej sťažnosti neuviedol.

IV.2.3.4. Preverovanie podozrení vo vzťahu k sudkyňi

36. Čo sa týka konania vo veci sudkyne [REDAKOVANÉ], je zrejmé, že sťažovateľ na základe podnetu advokáta poveril vedúceho kancelárie súdnej rady preveriť úplnosť jej majetkových priznaní od roku 2013, pričom sa odvolal na § 27hg ods. 1 písm. b) zákona o súdnej rade, podľa ktorého súdna rada vykonáva svoju pôsobnosť podľa § 27ha alebo § 27hb na základe kvalifikovaného podnetu fyzickej alebo právnickej osoby, ak sa o jeho dôvodnosti uznesie nadpolovičná väčšina členov súdnej rady. Pritom odkázal na § 27ha zákona o súdnej rade, ktorý právomoc predsedu súdnej rady upravuje len v § 27ha ods. 8 zákona o súdnej rade, podľa ktorého ak sudca hodnoverným spôsobom nepreukáže statočnosť pôvodu majetkového prírastku alebo majetku, predseda súdnej rady podá disciplinárny návrh, no len na základe stanoviska súdnej rady vo forme jej uznesenia na návrh komisie, ktorá preverovala úplnosť majetkového priznania sudcu.

37. Sťažovateľ však v rozpore s vlastným pokynom v ústavnej sťažnosti uvádza, že poverenie na preverenie majetkových priznaní sudkyne vydal na základe jeho disciplinárnej právomoci podľa § 27hh ods. 6 zákona o súdnej rade. Práve v tomto ustanovení je však zvýraznené, že z postupu predsedu súdnej rady je vylúčené preverovanie majetkových pomerov sudcov podľa

§ 27ha zákona o súdnej rade. Sťažovateľ tak výslovne konal vo veci, v ktorej podľa § 27ha zákona o súdnej rade má konať komisia súdnej rady a len vtedy, ak sa na tom na základe kvalifikovaného podnetu uzniesla nadpolovičná väčšina členov súdnej rady. Preto záver o tom, že prešetrovanie takéhoto podania sťažovateľom nebolo v jeho právomoci, a preto bolo porušením jeho povinností predsedu súdnej rady, nemožno považovať za zjavne mylný.

IV.2.3.5. Nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu k okolnostiam priebehu zaistenia zmieniek na Okresnom súde Bratislava V:

38. Vo vzťahu k nahliadnutiu do vyšetrovacieho spisu k okolnostiam priebehu zaistenia zmieniek na Okresnom súde Bratislava V bol dôvod odvolania sťažovateľa vyjadrený tak, že súdna rada v tomto prípade nekonala o majetkových pomeroch sudcu na základe kvalifikovaného a odôvodneného podnetu, na ktorom by sa uzniesla nadpolovičná väčšina jej členov. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti voči uvedenému dôvodu neprednáša žiadnu adresnú a koncentrovanú argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu mohla slúžiť ako dostatočný podklad pre určenie prieskumných rámcov vyžadovaných § 45 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto tento dôvod odvolania nemohol preskúmať, rovnako ani spochybniť, a preto vychádzal zo záveru o jeho dôvodnosti a ústavnej nespochybniteľnosti.

IV.2.4. Záver:

39. Aj keď rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa bolo podložené ďalšími skutkami sťažovateľa, nie je dôvod sa k ním vyjadrovať. Už po preskúmaní postupov sťažovateľa v piatich prípadoch vybavovania rôznych podnetov adresovaných súdnej rade vo vzťahu ku konkrétnym sudcom nemožno na základe strohej a v súdnej rade neprerokovanej argumentácie sťažovateľa dospieť k tomu, že by záver súdnej rady o tom, že sťažovateľ opakovane porušil svoje povinnosti predsedu súdnej rady, bol zjavne mylný. Z návrhu na odvolanie sťažovateľa z funkcie súdnej rady v prípadoch preskúmaných ústavným súdom sú zrejmé skutočnosti, ktoré možno rozumne posúdiť ako opakované porušenie povinností sťažovateľa ako predsedu súdnej rady. Aj keby ústavný súd preskúmaním ďalších skutkov sťažovateľa dospel k záveru o ich ústavnej neudržateľnosti na účel odvolania sťažovateľa z jeho funkcie, nič by to nezmenilo na závere o nedostatku rozporu napadnutého rozhodnutia súdnej rady ako celku s označenými základnými právami sťažovateľa.

40. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že získavanie informácií o dotknutých sudcoch bolo ukončené odložením veci bez podania akýchkoľvek ďalších návrhov na vyvodzovanie zodpovednosti voči nim a že im nevznikli ani žiadne negatívne dôsledky. Vyhodnotenie závažnosti porušenia povinností predsedu súdnej rady z pohľadu toho, či odôvodňuje jeho odvolanie, totiž spadá do diskrečného priestoru rozhodujúcej väčšiny súdnej rady. Ústavný súd by do tejto úvahy mohol vstúpiť len v prípadoch extrémnych excesov, ktoré v prípade sťažovateľa zistené neboli.

41. Aj pri zohľadnení toho, že ústavná sťažnosť je nedôvodným presunom diskusie, ktorá mala a mohla prebehnúť na zasadnutí súdnej rady či už 16., alebo 23. apríla, do priestoru konania na ústavnom súde, nemožno dospieť k záveru, že by sťažovateľ z funkcie predsedu súdnej rady bol odvolaný na základe neobjektívneho a svojvoľného rozhodovacieho procesu súdnej rady bez objektívnych limitov, ktoré vyplývajú z ustanovení zákona o súdnej rade. Je tomu tak v dôsledku aj rozhodnutia sťažovateľa, ktorý zodpovedajúco pred súdnou radou nevyužil procesné komponenty svojho základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy. O tom, kto má byť predsedom súdnej rady, má

podľa ústavy rozhodovať voľbou a odvolávaním z dôvodov podľa zákona o súdnej rade súdna rada, nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti, v ktorom nemožno identifikovať porušenie základného práva sťažovateľa. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti nebol dôvod osobitne rozhodovať o návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia a ani o jeho ďalších návrhoch formulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu